

Forfatter: Bjørnson, Bjørnstjerne

Titel: BREV TIL: Hegel, Frederik Vilhelm FRA: Bjørnson, Bjørnstjerne (1876-03-14)

Citation: Bjørnson, Bjørnstjerne: "BREV TIL: Hegel, Frederik Vilhelm FRA: Bjørnson, Bjørnstjerne (1876-03-14)", i *Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)*, FR. Bagges Kgl. Hof-Bogtrykkeri, s. 81. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001652518-000-shoot-L0016525180000055.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Aulestad 1876, 14' marts.

Dyrebare væn, brev på brev fra dig, alle lige stø, ælskelige, varme, ænten du mælder skuffelser æller gode tidender. Du er noget af ballancen i mit liv.

Gården, jeg her har købt, er for stor for min ævne; men på den annen side er det jo sant, at ene på en stor gård lønner arbejdet sig; og her arbejdes. Men det er et slug, jeg sidder i, som ofte volder mig bekymring.

Jeg vilde nu have været udenfor bekymringerne og er først for alvor kommet i dem. Det er disse par første år det gæller. Jeg er ingen upraktisk natur; det siger også nu mine naboer; jeg beviste det også som teaterdirektør og ællers i mit private stæll. Men den hårdeste prøvelse har jeg fåt nu tilsist; ti jeg føler det som hårdt at sidde her i bekymring langt fra venner og adspredelse. Det religiøse pineri med hård forkynnelse og asketisk liv trykker også på. Og desuagtet: jeg har aldrig levet lykkeligere! Den ro og helhed over mit sind (når bekymringerne s. 82 ikke hjæmsøger det) har jeg aldrig før smagt. Den samlethed til arbejde aldrig.

II

6

Jeg må kunne gøre noget her. Men først, når jeg er færdig med de æmner, jeg kom hid med, og har tag i dem, jeg her får stof til.

Fortællingen ligger nu hæn; nu er det »kongen«. — En liden yndig fortælling har ællers hjæmsøgt mig. En større mørk ligeså. — Hvad blir det til med skitsen fra Italien på engelsk? Til røg?

Tak for inbydelsen, om jeg går til Berlin. Jeg modtager den; men farten sælv opsat til æfteråret. — Ja, Vorherre hjælpe mig lidt op af alle disse forlegenheder, så jeg kan tage det med den ro, mit sind så innerlig begærer! Så innerlig, innerlig!

Forelæsningerne må nok delvis tages til. De er mig modbydelige, men en læt vej til pænger. — Nu ja! De dage, poesien er over mig, lader jeg violen sørge, og de er ikke så få ænda. »Maria Stuart« spørger i hovedet på mig; jeg må ændre et og annet. — Bjørn skal nu ud i verden. Tænk, jeg har den glæde, at han har utvilsom begavelse for musik, jeg lægger hele hans fræmtid på den. Han er en kraftig, klar gut, opvakt, varm. Måtte han nu vågte sin rigdom!

Hils dine barn fra Deres og Din væn
Bjørnst. Bjørnson.

Lobedanz er svaret. Han blir en kostbar oversætter! Men — han er væl nærmest noget barnagtig.